

МИЛИВОЈ АНЂЕЛКОВИЋ, рођен 1940. у Београду. Новинар, уредник, издавач, пише приповетке, есеје, драме, новинске и друге текстове. Дипломирао на групи за југословенску и светску књижевност на Филолошком факултету у Београду, где је 1975. и магистрирао тезом „Приповедачка проза Ериха Коша”. Књиге приповедача: *Истични рукојис: ѿоро(ди)чне и друге ѿриче с ейилоом*, 1996; *Звездана кайија*, 1998; *Аваѿари наших дана*, 2013. Драма: *Умейносћ дисања*, 2000. Монографија: *Живойойиси знаменићих Срба: од ѿајне до исћине* 2003. Есеји: *Тринаесћо сазвежђе: за љубићелје и мрзићелје WWW*, 2013. Романи: *Савршен злочин: Инићерней viva vox роман*, 1999, *Осмех Визанићје: Инићерней роман Оѿворена књиа*, 2003. и *Ващар WWW ѿрич@*, 2005 (интернет трилогија); *Промоција револуције: роман о духовима и левићанићима*, 2008; *Поћраћа за хајдучким блаћом* (за децу), 2008; *Населјавање Виз@нићје: визуелни елекћронски ром@н на 1002 екран@*, 2011; *Врићови Вавилона: роман о умејносћи невидљивој*, 2015.

АНЂЕЛКО АНУШИЋ, рођен 1953. у Градини код Велике Кладуше, БиХ. Пише поезију, прозу, есеје и књижевну критику. Књиге песама: *Човјек ѿјева на радном мјесћу*, 1980; *Предикаћино сћање*, 1987; *Мећуајад*, 1989; *Зимзелен и олово*, 1992; *Некрщћени дани*, 1994; *Шћај од ѿсмена*, 1996; *Крсћ од лега*, 2000; *Лићурђија за ѿоражене*, 2003; *Мислищ у злаћу, чинищ у сребру*, 2003; *Сребро и ѿамјан* (избор), 2004; *Ова чаща*, 2007; *Пахуља / Snowflake*, 2007; *Слава и ѿорућа*, 2008; *Чудлића – ѿесме за малу и велику децу*, 2011; *Ейићафи за незнане*, 2015; *Жив си, кажещ*, 2016; *Зимно месћо*, 2017. Књиге прича: *Хрсћ са Дрине*, 1996; *Приче са марћине*, 1997; *Одблесци*, 1998; *Усћомене из ѿакла*, 1999; *Прекодринчеви зајиси о Косову*, 2004; *Пре блеска, а ѿосле олује*, 2012; *Писмо Пећру Кочићу и јощ ѿокоме*, 2015; *Лећенда о в(ј)ећром вијанима*, 2019. Романи: *Силазак сина у сан*, 2001; *Адресар изћубљених дуща*, 2006; *Прозор оћворен на висibaбу и кукурек*, 2010; *Гласови са Границе – срћска крајищка ѿећралойија I*, 2016; *С Хомером у олуји – срћска крајищка ѿећралойија II, III, IV*, 2018; *Живой из засједе*, 2021. Књига публицистичких и новинарских текстова: *Да мрићви и живи буду на броју*, 2002. Књига есеја: *Мркаљев ламенй*, 2002.

Књига мемоарско-дневничких записа: *Зајребачке ефемериде*, 2003. Монодрама: *Колона*, 2018. Приредио више песничких антологија.

ВЛАДАН БАЈЧЕТА, рођен 1985. у Босанској Крупи, БиХ. Дипломирао на групи за српску и општу књижевност на Филолошком факултету у Универзитета у Београду („Поезија Владана Деснице”), где је завршио мастер („Проза Стевана Раичковића”) и докторске студије („Књижевно дјело Борислава Михајловића Михиза”). Бави се савременом српском књижевношћу и теоријом књижевности. Објављена студија: *Борислав Михајловић Михиз – кријичар и писац*, 2021.

БЛАГОЈЕ БАКОВИЋ, рођен 1957. у Бојиштима код Бијелог Поља, Црна Гора. Пише поезију за децу и одрасле и есеје. Песме за децу: *Чаробни њасиџир*, 1997; *Азбучна добродошлица* (коаутор Т. Николетић, 2007; *Свети Сава – школска слава*, 2008; *Сунце испод кишобрана*, 2010; *Кад њорасџем бићу Ноле*, 2012; *Кад њорасџем бићу Звездаш*, 2013; *Кад њорасџем бићу Тесла*, 2013; *Кад њорасџем бићу Мајиџа*, 2013; *Кад њорасџем бићу Кусџа*, 2013. Књиге песама: *Жећ њод водом*, 1979; *Шайџачева смртџ*, 1983; *Поскок*, 1985; *Лейџо*, 1987; *Мароканске бајке*, 1988; *Сачма*, 1989; *Койџо*, 1990; *Живим далеко*, 1992; *Кревеџаџ за цариџу*, 1992; *Ћуџим и њевам*, 1993; *Зимски каџуџ*, 1993; *Ваџра за койџиџама*, 1994; *Грудва у снеџу*, 1996; *Подне*, 1997; *Горовило*, 1997; *Сџо њесам*, 1998; *Књџа боравка*, 2000; *Преџворена у њолуџце*, 2003; *Моџиџве и слава Теби*, 2005; *Повраџак на Иџаку I–V* (*Траџ*, *Повраџак на Иџаку*, *Горовило*, *Љубав ми жива њо свеџу хода и Тебе њојем*, изабрана дела), 2005; *Оџоварање њролеџа*, 2006; *Сеџање на мраве*, 2007; *Наџробни облак*, 2008; *Чежња за рукоџсом*, 2008; *Моџиџва за мрџва који се заџуџиџо ка Цариџраду*, 2009; *Низ лаку њлавей*, 2009; *Пуџ*, 2010; *Сенка невидџивоџ*, 2010; *Лейџе је џебе чекаџи*, 2011; *Чеховџев кофер*, 2011; *Вајар сџава међу камењем*, 2013; *Зрно соли*, 2014; *Уџиха лиџиџа*, 2016; *Померач облака*, 2017; *Како врабаџ њева*, 2018; *Чун*, 2019; *Полен и чар*, 2019; *Ускликџмо с љубавџу*, 2019; *Изабрана дела I–VII*, 2020; *Рукоџис*, 2020; *Невенуџе*, 2021.

ЛАЗАР БУКВА, рођен 2001. у Новом Саду. Студент је компаративне књижевности на Филозофском факултету у Новом Саду. Пише есеје и критику.

ЛАЗАР БУКУМИРОВИЋ, рођен 2001. у Чачку. Студент друге године Српске књижевности на Филозофском факултету у Новом Саду. Главни и одговорни уредник портала Поента. Пише поезију и књижевну критику. Књига песама: *Уџбеник свакодневиџе*, 2021.

МИРЈАНА БУЛАТОВИЋ, рођена 1958. у Ловћенцу код Врбаса. Завршила је 1982. студије књижевности на Филозофском факултету у Новом

Саду. Пише поезију и прозу за децу и одрасле, преводи с руског (А. Базилевски, С. Шчеглов, Ј. Пољанска). Добила је више значајних награда, од 1989. живи у Београду, углавном као слободни уметник. Књиге прозе: *Ђаво у њраку – истовестии наркомана*, 1991; *Леја села лејо ѿре – зайиси са снимања истоименој филма у Вишеграду*, 1995; *Ко је сџавио мирис у лук? – изабране мисли дечака Маџије*, записи, 2005; *Велике мисли малих људи*, записи, 2008; *Романчић о пошџењу*, за децу, 2008; *Хвала ауџобусу који није доџао*, за децу, 2008. Књиге песама: *Сџојало на дну свеџа*, 1984; *Молиџва Хуане Инес од Крсџа*, 1987; *Прасведок*, 1990; *Будуџи дrevни народе*, 1993; *Песме за диџломирану децу*, 1994; *Хоџел Земља*, 1995; *Хеј, ванземаљци!*, за децу, 2000; *Појравни дом за родиџеље*, за децу, 2001; *Хиџна књџа*, за децу, 2003; *Салон за неџу дуџа*, 2005; *Школа љубави*, за децу, 2006; *Смрџ је моја крајџкој века*, 2010; *Сањао сам да ми ѿри џкола*, за децу, 2010; *Сџоне* (двојезично, руско-српско издање, прев. А. Базилевски), 2010; *Чудна лица џословица* (двојезично, српско-енглеско издање, прев. Љ. Рајџћ), 2011 (преуређено издање 2016); *Ако је неком срџе сџало*, 2017; *Сџоноџа Елвира џражи џеџикира: изабране и нове џесме за децу и безазлене*, 2020; *Мајсџор свеџла*, 2020; *Зона Амазона*, за децу, 2021; *Сви џџеви воде у небо*, изабране и нове песме, 2022.

БОРИС ГАМАЛЕЈА (BORIS GAMALEYA, 1930–2019), франкофонни песник родом са острва Реиниона, које се налази близу Маурицијуса. По мајци је Француз, а по оцу Рус (његов отац је, као Врангеловац, пошао у емиграцију после пораза царске војске и доселио се на Реинион). Рано је, још као мало дете, изгубио оца и није га упамтио. Руски ће да научити тек у изгнанству, у Паризу, на славистици, а приликом дугогодишњег боравка у Француској престоници биће у прилици да упозна и људе који су знали за његовог оца. О свом оцу написаће и експериментални роман *Осџрво царевџа* (1997), чији је мото стих из Јеванђеља „Отац и ја једно смо”. У својим стиховима Реинион назива „Црна Русија”. Иако син Белог Руса, у младости је био комуниста и заузимао се за признавање самобитности острвске културе. Као жртва Уредбе Дебре из 1960, протеран је са Реиниона и принуђен да, са супругом и још једанаест комунистичких или антиколонијалистичких активиста, напусти острво и оде у Метрополитанску Француску. Шездесетих година је радио као наставник у париским предграђима деведесет и трећег департмана. Оштро се супротстављао свим мерама министра Мишела Дебреа, а особито исељавању острвљана према континенту. Године 1973. објављује, у властитом издању, *Вали за мрџву краљџцу* (уз индекс, речник и језичка појашњења). Спев је написао између 1960. и 1972. у париском, радничком предграђу Роменвилу. Тај родоначелни спев реинионске књижевности је сродан ономе што је *Гувернер росе* Жака Румена за хаиђанску књижевност или *Зайис о џоврајџку у завичај* Емеа Сезера за Мартинику. Сродан је, такође,

по својој концепцији а делом и изведби, *Свеошћитем сиву* Пабла Неруде. Гамалеја је дубоко обележен искуством изгнанства: призивање валија (малгашког музичког инструмента), уз који пева еп о острву, знак је истовременог одбијања Француске за коју сматра да је тамница. У *Валију* и следећим еповима или Роемама (кованици која означава романе поеме) обрађује два опсесивна питања: идентитет (фигуру оца) и егзил (жудњу за острвом рођења, Реинионом, али и не мање снажну жудњу за Русијом). Обогадио је франкофону литетатуру низом вешто скованих неологизама и ослободио је диктата језичке норме. У полифоном делу чија је основна креативна матрица родно острво, Гамалеја укршта епско и лирско, повест острва и љубавну драму, француски, креолски, поједине афричке па чак и руски језик, православље и паганство, афричку и европску стварност. Метафизика историје и језичка неспутаност чине основна обележја његове поезије. Седамдесетих година се враћа на Реинион. После штрајка глађу, наставља да се бави просветом, поезијом и лексикографијом. Покреће часопис *Баргзур* у коме објављује креолске песме и приче, као и први речник креолскога језика (француски је говорио са благим креолским нагласком). Године 2012. се враћа у Француску, где умире у кругу породице. Ово су први преводи Бориса Гамалеје на српски. (Б. Л.)

ЈОВАН ДЕЛИЋ, рођен 1949. у Борковићима код Плужина, Црна Гора. Пише студије, есеје и књижевну критику. Редовни је професор на Филолошком факултету у Београду, дописни члан Српске академије наука и уметности и од 2020. године потпредседник Матице српске. Објављене књиге: *Критичареви њарадокси*, 1980; *Српски надреализам и роман*, 1980; *Пјесник „Папештике ума“ (о њјесницију Павла Појовића)*, 1983; *Традиција и Вук Сјефановић Караџић*, 1990; *Хазарска њрзма – ѡумачење ѡрозе Милорада Павића*, 1991; *Књижевни ѡољеди Данила Кица*, 1995; *Кроз ѡрозу Данила Кица*, 1997; *О ѡоезији и ѡоеѡици српске модерне*, 2008; *Иво Андрић – моси и жрѡива*, 2011; *Иван В. Лалић и њемачка лирика – једно инѡерѡексиуално исѡраживање*, 2011; *Милуѡин Бојић ѡјесник модерне и вјесник авангарде – о ѡоезији и ѡоеѡици Милуѡина Бојића*, 2020. Приредио више књига српских писаца.

МАРИЈА ЖИВКОВИЋ, рођена 1991. у Сомбору. Основне и мастер студије српске књижевности и језика завршила на Филозофском факултету у Новом Саду. Пише есеје. Интересовања и приступ: интердисциплинарне могућности за тумачење књижевности.

МАРИЈА ЈЕФТИМИЈЕВИЋ МИХАЈЛОВИЋ, рођена 1978. у Косовској Митровици. Пише студије, есеје, огледе и књижевну критику, докторирала на прози Петра Сарића. Бави се проучавањем поезије и прозе књижевника са подручја Косова и Метохије, као и проучавањем књи-

жевне историје и теорије српских и руских писаца. Објављене студије: *Слика и идеја – њоеџика и криџика*, 2011; *Миљковић између њоезије и миџа*, 2012; *Знамења и значења – ојлеги о срџској књџевности Косова и Меџохије*, 2018; *Миџ(о)њоеџика романа Пеџра Сарића*, 2021.

РОБЕРТ КРОУЧ (ROBERT KROETSCH, 1927–2011) је био познати канадски постмодерни песник, писац, есејиста, професор универзитета. Рођен је, одрастао и школовао се на северозападу Канаде, у држави Алберти. Магистрирао је и докторирао у Сједињеним Америчким Државама. Прво је тамо радио као професор универзитета, а затим и у Канади. Написао је више збирки песама, међу којима су најпознатије: *Песме каменој чекића* (*The Stone Hammer*), 1975; *Каџалој семена* (*Seed Catalogue*), 1977; *Тужни Феничанин* (*The Sad Phoenician*), 1979; *Компљетне радне белеџке* (*Completed Field Notes*), 1989; *Буквар Риџе К.* (*The Hornbooks of Rita K.*), 2001; *Песме снежне њџице* (*The Snowbird poems*), 2004; *Шџеџа* (*Too Bad*), 2010. Објавио је девет романа: *Али ми смо изњаници* (*But We are Exiles*), 1965; *Речи моје вике* (*The Words of my Roaring*), 1966; *Власник њасџува* (*The Studhorse Man*), 1969; *Оџиџао у Индијанце* (*Gone Indian*), 1973; *Јаловиџџа* (*Badlands*), 1975; *Шџа је рекла врана* (*What the Crow Said*), 1978; *Алиби* (*Alibi*), 1983; *Луџкар* (*The Puppeteer*), 1992; *Човек са њоџока* (*The Man from the Creeks*), 1998. Романи *Речи моје вике*, *Власник њасџува* и *Оџиџао у Индијанце* чине посебну трилогију која носи назив *Зайагни џриџџих*. Роман *Власник њасџува* награђен је 1969. најпрестижнијом канадском књџевном наградом. (Т. Ц.)

БОРИС ЛАЗИЋ, рођен 1967. у Паризу, Француска. Доктор славистике, пише поезију, прозу, есеје и критику, преводи са француског и енглеског, као и на француски. Књџе песама: *Посрнуће*, 1994; *Океанија*, 1997; *Зайис о бескрају* (са Гораном Стојановићем), 1999; *Псалми иноверној*, 2002; *Песме луџања и сеџе*, 2008; *Орфеј на лимесу*, 2012; *Каџи слаџџи*, 2013; *Канонске њесме*, 2016; *Унуџарџи њејзаж*, 2019; *Облици лудила и исцељења*, 2021. Књџе путописне прозе и есеја: *Белеџке о Аркадији*, 2000; *Турски диван*, 2005; *Врџи зайоченика – уџоредне сџудије из девеџе умеџности*, 2010. Романи: *Губилиџџе*, 2007; *Панк умире – џеџоеџџка хроника*, 2013; *Дуџли албум*, 2021. Приредио више антологија и књџа српских писаца.

ИЛИЈА ЛАКУШИЋ, рођен 1947. у Лијевој Ријечи код Подгорице, Црна Гора. Пише поезију, прозу и есеје. Књџе песама: *Робија иза сџакла*, 1976; *Праџечай*, 1982; *Кварење омлагине*, 1986; *Немам груџој избора*, 1993; *Буквара* (за децу), 1994; *Одбрана и њоследњи дани римовања*, 1998; *Десеџ њрџљенова*, 1999; *Ево ме*, 2002; *Биљези* (за децу), 2003; *Тако је њисано њрије џлаџола њисаџи*, 2006; *А њоџом обрезаџе књџу* (избор), 2007;

Мале мајке, 2008; *Пайирова њобјег*, 2010; *Љубио сам живоџ као да је мој*, 2012; *Биџка на џасџаџури*, 2012; *Мала ноћна лирика*, 2013; *Два Пеџра*, 2013; *Усџенска враџа*, 2015; *Манасџирски синови*, 2016; *Од Парнаса до Пиџала*, 2018; *Крвава каџегра*, 2019. Књига сатиричне прозе: *Приче у зру*, 1989. Књига прича: *Иџак се окрећем*, 2011. Романи: *Сисџем за навођење*, 2000; *Порџиреџ иџесника са иџрозним иџсцем у иџзаддини*, 2007; *Ране десеџе*, 2015. Књига есеја и интервџуа: *Из иџреџјеране близине*, 2008.

ЈЕЛЕНА МАРИЋЕВИЋ БАЛАЋ, рођена 1988. у Кладову. Филолог србиста, проучава српску књижевност XVII и XVIII века, као и авангардну и неоавангардну књижевност. Пише поезију, прозу, студије, есеје и критику. Објављене студије: *Леџџџмаџија за сиџнализам – иџулсирање сиџналазима*, 2016; *Траџом бисерних миџћуца срџске књижевности* (*ренесансносџ и барокносџ срџске књижевности*), 2018. Књига песама: *Без длаке на срцу*, 2020. Приредила више књига.

РАДМИЛО МАРОЈЕВИЋ, рођен 1949. у Моракову код Никшића, Црна Гора. У Београду завршио Филолошки факултет (руски језик и књижевност), 1972. и Факултет политичких наука (међународно-политички смер), 1973. На филолошким наукама магистрирао 1974, а докторирао 1980. године. Филолог-слависта, преводилац, професор-емеритус Паневропског универзитета Апеирон у Бањој Луци. Предавао је на Факултету политичких наука и на Филолошком факултету у Београду, био гостујући предавач на факултетима у Никшићу, Источном Сарајеву, Бањој Луци и Нишу, и био лектор српског језика на Московском универзитету (1988–1991). За академика МСА (Међународне Словенске академије наука и уметности) изабран је 1992. године. Бави се русистиком, србистиком и палеославистиком (историја језика, творба речи, ономастика, компаративно-историјска и конфронтативна лингвистика, старословенски и староруски језик, граматица, теорија превођења). Објављене књиге: *Руски језик за иџолиџколоџе. Збирка иџексџова са лексичким коменџаром*, 1976; *Посесивне каџеџорије у руском језику (у своме исџиоријском развиџџку и данас)*, 1983; *Грамаџика рускоџ језика*, 1983; *Русско-сербскохорватски учебниџ словарь*, 1985; *Посесивне изведенице у сџароруском језику. Антиџройонимски сисџем. Тоџонимија. „Слово о иџолку Иџореве“*, 1985; *„Сербские песни“ Александра Восџокова*, 1987; *Линџвисџика и џоеџика иџревођења (међусловенски иџревоџ)*, 1989; *Ѵирилица на раскрџћу векова. Оџледи о срџскоџ еџничкоџ и кулџурноџ самосвесџи*, 1991; *Горски вијенаџ: изворно чииање*, 1999; *Срџски језик данас*, 2000; *Сџарославенске сџудџје*, 2000; *Русская граматица: сопоставительная граматица русскоџо и сербскоџо язџиков с историческими комментариями, I–II*, 2001; *Нови Раџ за срџски језик и иџравоџис: линџвисџички оџледи из фонолоџије и орџиџтрафије*, 2001; *Срџска иџолиџика о еџносу, језику, књижевном сџангарду и*

йисму, 2011; *Полићолинвисџика и срџски језик*, 2019. Приредио више књига.

МИЛУНИКА МИТРОВИЋ, рођена 1950. у Сечој Реци код Косје-рића. Дипломирала је на Филолошком факултету у Београду (група за југословенску књижевност и српскохрватски језик). Пише поезију, прозу, есеје и књижевну критику. Књиге песама: *Биографија душе*, 1996; *Сџарохришћанкина љубав*, 1997; *Додир џајне*, 1999; *Несавладано*, 2004; *Пољско цвеће у белом бокалу*, драма о животу и сликарству Лизе Марић Крижанџић, 2004; *Оџиис*, 2007; *Лисџојадне и друје*, 2010; *Усџуџнице*, сентенце и хаику, 2015; *Зимско йисмо*, 2015; *Да нисам* (изабране и нове песме), 2019; *Привремена уџочиџџа*, 2019. Књиге приповедака: *Зайиси на веџру*, 2012; *Црџежи на води – йриче из деџињсџива*, 2021. Књига критика и огледа: *Дарови сусреџања*, 2022.

ЛЕНКА НАСТАСИЋ, рођена 2000. у Сомбору. Студенткиња треће године српске књижевности и језика на Филозофском факултету у Новом Саду. Пише поезију, кратке приче и књижевну критику. Збирка песама: *Са друје сџране йера*, 2020.

ИВАН НЕГРИШОРАЦ, рођен 1956. у Трстенику. Пише поезију, прозу, драме, студије и књижевну критику. Од 2005. до 2012. године био је главни и одговорни уредник *Леџојиса Маџице срџске*, а од априла 2012. је председник Матице српске. Редовни је професор на Филозофском факултету у Новом Саду. Књиге песама: *Трула јабука*, 1981; *Ракљар. Же-лудац*, 1983; *Земљојис*, 1986; *Абракадабра*, 1990; *Тојло, хладно*, 1990; *Хој*, 1993; *Везници*, 1995; *Прилози*, 2002; *Поџајник*, 2007; *Свеџилник*, 2010; *Камена чџенија*, 2013; *Чџенија* (избор), 2015; *Маџични млеч*, 2016; *Из-ложба облака* (избор и нове), 2017; *Ојледала Ока Недремана*, 2019. Роман: *Анђели умиру*, 1998. Дrame: *Фреди умире*, 1987; *Куц-куц*, 1989; *Исџраја је у џоку, зар не?*, 2000; *Видиш ли свице на небу?*, 2006. Студије и есеји: *Леџиџимаџија за бескућнике. Срџска неoаванџардна йоезџија – йоеџиџки иденџиџиџи и разлике*, 1996; *Лирска аура Јована Дучића*, 2009; *Исџраја йредака – искуџења колекџивној и индивидуалној оџсџанка*, 2018; *Њеџошевски йокреџ оџџора*, 2020. Председник је Уређивачког одбора *Срџске енцикло-йеџије*, том I, књ. 1–2, 2010–2011, том II, 2013; том III, књ. 1–2, 2018, 2022.

НИНА СТОКИЋ, рођена 1996. у Шапцу. Основне и мастер академске студије српске књижевности и језика завршила на Филозофском факултету у Новом Саду, где је 2020. године одбранила мастер рад под називом „Чудо у српској драми XX века – Пекић, Симовић, Ковачевић”. Тренутно је студент-демонстратор на одсеку за српску књижевност на предметима из области проучавања народне књижевности.

МИРОЉУБ ТОДОРОВИЋ, рођен 1940. у Скопљу, Северна Македонија. Оснивач је и теоретичар сигнализма, српског (југословенског) неоавангардног стваралачког покрета и уредник Интернационалне ревије *Сигнал*. Пише поезију, есеје, дневничку и епистоларну прозу и бави се мултимедијалном уметношћу. Књиге поезије: *Планетиа*, 1965; *Сигнал*, 1970; *Куберно*, 1970; *Путовање у Звездалију*, 1971; *Свиња је одличан њивач*, 1971; *Степенишће*, 1971; *Поклон-џакеј*, 1972; *Наравно млеко њламен њчела*, 1972; *Тридесет сигналалистичких њесама*, 1973; *Гејак њланца њуљарке*, 1974; *Телезур за њракање*, 1977; *Инсект на сликоочници*, 1978; *Алџол*, 1980; *Textum*, 1981; *Чорба од мозга*, 1982; *Chinese erotism*, 1983; *Nokaut*, 1984; *Дан на девичњаку*, 1985; *Заћућим језа језик језиро*, 1986; *Поново узјахујем Росинанџа* (избор), 1987; *Белорука њојџе кичињу*, 1988; *Source de cerveau dans l' Europe de l' Est*, 1988; *Видов дан*, 1989; *Рагосно рже Рзав*, 1990; *Трн му црвен и црн*, 1991; *Амбасадорска кибла*, 1991; *Сремски њевај*, 1991; *Душем. Говорим*, 1992; *Румен њућџер кичу њрејрчава*, 1994; *Сџирџиз*, 1994; *Девичанска Визанџија*, 1994; *Гласна џаџалинка*, 1994; *Исџљувак олује*, 1995; *У цара Тројана козје ущи*, 1995; *Смрдибуба*, 1997; *Звездана мисџрија*, 1998; *Елекџрична сџолица*, 1998; *Реџејџ за заџањење јејџре*, 1999; *Азурни сан*, 2000; *Пуцањ у џовно*, 2001; *Гори џовор*, 2002; *Фонџи и друје џесме*, 2005; *Плави вџџар*, 2006; *Паралелни свџџови*, 2006; *Рана, реч и џесма* (коаутор Д. Богојевић), 2007; *Злајно руно*, 2007; *Свиња је одличан њивач и друје џесме*, 2009; *Љубавник њејџоде*, 2009; *Глад за неизџоворљивим*, 2010; *Киборџ*, 2013; *Пандорина куџија*, 2015; *Ловац мајновења* (избор и нове), 2015; *Из ока сновидећеј* (избор), 2018. Књиге прозе: *Тек сџџо сам оџворила џоџџу*, 2000; *Дошеџало ми у уво*, 2005; *Прозор*, 2006; *Шаџро џриче*, 2007; *Лај ми на џон*, 2007; *Шокинџ-блу*, 2007; *Киснем у кокоџињу*, 2008; *Боли ме блајбинџер*, 2009; *Торба од врбовој џруња*, 2010; *Иџџака – крајџке џриче, снови, наџене џриче и слике џриче*, 2020. Књиге есеја, студија, полемика и интервјуа: *Сџнализам*, 1979; *Шџеј за сџуминџере*, 1984; *Певци са Бајлон-сквера*, 1986; *Дневник аванџарде*, 1990; *Ослобоџени језик*, 1992; *Иџра и имаџинаџија*, 1993; *Хаос и Космос*, 1994; *Ка извору сџварџи*, 1995; *Планџтарна кулџура*, 1995; *Жеџ џрамаџолоџије*, 1996; *Signalism Yugoslav creative movement*, 1998; *Miscellaneaе*, 2000; *Поеџика сџнализма*, 2003; *Токови неоаванџарде*, 2004; *Језик и неизреџиво*, 2011; *Дневник сџнализма (1979–1983)*, 2011; *Време неоаванџарде*, 2012; *Сџварносџ и уџоџија – расџони неоаванџарде*, 2013; *Просџџори сџнализма*, 2014; *Неџо propheta in patria – џолекџе*, 2014; *Извори сџнализма – инџервјуи*, 2018; *Дневник сџнализма (1984–1989)*, 2019. Приредио више антологија и зборника.

ЗОРИЦА ХАЏИЋ, рођена 1977. у Новом Саду. Историчар књижевности, проучава српску књижевност XIX и XX века. Студије: *Исџџорија једне самоџе – џоеџија и џроза Данице Марковић*, 2007; *Тиха џрисџџани-*

шта Милеје Јакшића, 2012; *Белешке на маринама – о скрајнутим књижевноисторијским изворима*, 2015; *О Милану Шевићу*, 2017; *Нови Саг кроз књију* (коаутор У. Станковић), 2021. Приредила је више књига српских писаца (Јован Јовановић Змај, Илија Огњановић Абуказем, Милан Савић, Војислав Илић, Савка Суботић, Милан Шевић, Васа Стајић, Даница Марковић, Милета Јакшић, Душан Срезојевић, Анђелија Лазаревић, Јелена Скерлић Ћоровић, Тодор Манојловић, Светозар Петровић, Илија Вучетић, Милан Кашанин...).

ТАЊА ЦВЕТКОВИЋ, рођена 1970. у Нишу. Англиста, пише критику, есеје и уџбенике, бави се превођењем, редовни је професор на Филозофском факултету у Нишу. Објављене књиге: *Пућ из ројсџива у слободу у делу Тони Морисон*, 2008; *Између мџта и џицине: Канадска књижевност, џосџмодернизам и Зајадни џиријџих Роберџа Кроуча*, 2010; преводи с енглеског на српски језик: *Власник џасџува (The Studhorse Man)*, 2009; *Оџицао у Индијанце (Gone Indian)*, 2018.

ПРЕДРАГ ШАПОЊА, рођен 1972. у Новом Саду. Књижевни преводилац, дипломирао је 2002. енглески језик и књижевност на Филозофском факултету у Новом Саду. Пре тога је 1997. дипломирао и на Медицинском факултету. У периодици објављује преводе књижевне теорије, филозофије и социологије: Виларда Спигелмана, Дејвида Сидорског, Ерика Хобсбаума, Томаса Франка, Дорит Кон, Едварда Саида, Бернарда Вилијамса, Тома Полина, Мартина Постера, као и преводе поезије: Т. С. Елиота, Хуга Вилијамса, Тома Полина, Харолда Пинтера, Пенелопе Фицџералд и Чарлса Симића. Преведене књиге: *Алис Манро, Бексџиво*, 2006; *Превице среће*, 2010; *Голи живоџ*, 2013; *Мржња, џријџиџсџиво, удварање, џубав, брак*, 2014; *Пољед са единбурџске сџене*, 2015; *Дорис Лесинг, Бен, у свеџу*, 2007; *Мемоари џреживеле*, 2008; *Злајна бележница*, 2010; *Ајрис Мердок, Пещчани замак*, 2004; *Црни џрини*, 2005; *Флен О’Брајен, На реци „Код две џџице”*, 2009; *Мишел Фејбер, Исџод коже*, 2003; *Киша мора џасџи*, 2004; *Лиза Скотолџн, Последња жалба*, 2004; *Луиз Велш, Тамерлан мора умреџи*, 2005; *Мрачна комора*, 2005; *Трик са меџком*, 2010; *Томас Франк, Освајање кула: бизнис кулџура, конџракулџура, усџон хџи конзумеризма*, 2003; *Ралф Елисон, Невидљиви човек*, 2014.

Приредио
Бранислав КАРАНОВИЋ